

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **R. P.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2017, č. j. JMK 111298/2017, sp. zn. S-JMK 102260/2017/OD/VW, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2021, č. j. 32 A 44/2017-101,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 8. 2017, č. j. JMK 111298/2017, sp. zn. S-JMK 102260/2017/OD/VW (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice ze dne 24. 5. 2017, č. j. 229583/2016-9, jímž bylo rozhodnuto o spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Toho se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. X v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, přičemž neustanovený řidič dne 2. 10. 2016 v 09:11 v Holasicích, na ulici Brněnská č. p. 88 překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 63 km/h, resp. 60 km/h (po odečtení odchylky).

[2] Za spáchání správního deliktu byla žalobci podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1500 Kč, a současně mu byla podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších právních předpisů (dále jen „s. ř.“) a vyhlášky č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1000 Kč. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojl žalobou.

[3] Nejvyšší správní soud předesílá, že rozhoduje o opakované kasační stížnosti žalobce poté, kdy rozsudkem ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019–39, pro nepřezkoumatelnost zrušil předchozí rozsudek krajského soudu ze dne 20. 9. 2019, č. j. 32 A 44/2017-60, kterým byla žaloba proti napadenému rozhodnutí zamítnuta. Důvodem bylo neprokázání uveřejnění informace o umístění automatizovaného technického prostředku dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“).

[4] Krajský soud podruhé rozsudkem ze dne 18. 11. 2021, č. j. 32 A 44/2017-101 (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu jako nedůvodnou zamítl. Po zrušení předchozího rozsudku ve věci nařídil jednání, při němž doplnil dokazování k uveřejnění informace o umístění automatizovaného technického prostředku dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, a to Ověřovacím listem č. 179/16 rychloměru ze dne 29. 9. 2016 (dále jen „Ověřovací list“), Schválením míst měření rychlosti MP Židlochovice stacionárními radary v obci Holasice, Rajhrad, Rajhradice ze dne 5. 6. 2017, č. j. KRPB-118628-1/ČJ-2017-0600DP-Tich (dále jen „Schválení míst měření rychlosti“), a článkem ze dne 11. 6. 2016 s názvem „Židlochovická městská policie, postrach řidičů“ (dále jen „Článek“). Na základě provedeného dokazování krajský soud dospěl k závěru, že v rozhodnou dobu byla informace o uveřejnění umístění automatického technického systému na ulici Brněnská v obci Holasovice zveřejněna a žalobce měl možnost se s ní seznámit.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti napadenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které explicitně neuvádí konkrétní důvody dle § 103 odst. 1 s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti je ovšem zřejmé, že krajskému soudu vytýká chyby v dokazování [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], a že se neřídil pokyny Nejvyššího správního soudu uvedenými v předchozím zrušujícím rozsudku.

[6] Stěžovatel předně upozorňuje, že jeho kasační stížnost je přípustná, neboť jí brojí proti tomu, že krajský soud neprovedl řádně dokazování, k němuž byl kasačním rozsudkem zavázán; kromě toho napadá i výsledek tohoto dokazování, proti němuž logicky nemohl zaměřit svou předchozí kasační stížnost. Rovněž je názoru, že jeho kasační stížnost je přijatelná. V době podání žaloby ještě neplatil předpis umožňující odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, a tedy mohl legitimně očekávat, že se bude moci v budoucnu dovolávat přezkumu rozhodnutí krajského soudu v kasačním řízení. Právní úpravu nepřijatelnosti proto považuje za neústavní, neboť jí jsou měněna „pravidla hry v průběhu hry“. Dále ve prospěch přijatelnosti svědčí to, že způsob zveřejnění informace o zřízení automatizovaného rychloměru dosud nebyl judikatorně řešen.

[7] Stěžovatel konkrétně namítá, že ani jeden z důkazů, které krajský soud provedl, neprokazuje splnění podmínky podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.

pokračování

[8] Ověřovací list neprokazuje splnění podmínky podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii proto, že nebylo prokázáno, že by byl zveřejněn nejpozději ke dni spáchání přestupku. Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil, že není relevantní zveřejnění dokumentu ke dni rozhodování soudu, nýbrž ke dni spáchání přestupku; k tomu uvedl rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, č. 2312/2011 Sb. NSS, ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020-45, ze dne 18. 6. 2020, č. j. 4 As 104/2020-38, ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019-35, či ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 52/2020-46. Stěžovatel důvodně pochybuje, že vzhledem k liknavosti plnění zákonných lhůt správním orgánem I. stupně, byl Ověřovací list zveřejněn nejpozději 2. 10. 2016 (den spáchání přestupku).

[9] Schválení míst měření rychlosti splnění podmínky podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii neprokazuje z důvodu, že bylo vydáno až v roce 2017 (přestupku se stěžovatel dopustil dne 2. 10. 2016). Krajský soud sice v napadeném rozsudku tvrdí, že ve Schválení míst měření rychlosti se odkazuje na předcházející stanoviska, v nichž měla být tato místa již určena, ale z ničeho neplyne, že by tato dřívější stanoviska PČR byla zveřejněna.

[10] Článek rovněž neprokazuje splnění podmínky podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Jednak proto, že nebylo prokázáno jeho zveřejnění nejpozději před datem spáchání přestupku, a dále proto, že se jedná o Článek, který psala v zásadě anonymní osoba (podepsána toliko jménem a příjmením - její identitu tedy nelze zjistit), a byl zveřejněn v rubrice „Z bloků a per“. Nejeví se, že by autor článku měl jakýkoli vztah k obecní policii, nebo aspoň k městskému úřadu či městu Židlochovice. Stěžovatel zpochybňuje skutečnost, že by měl informaci, kterou má ze zákona povinnost zveřejnit Městská policie Židlochovice, hledat na webu „brnozurnal.cz“.

[11] Neprůkaznost prvních dvou dodatečně provedených důkazů dle stěžovatele jasně vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu. Ke třetímu důkazu, tedy ke Článku má stěžovatel za to, že Nejvyšší správní soud judikoval, jakými způsoby lze informaci zveřejnit, neexistuje však judikatura, která by vymezovala, jakými způsoby již danou informaci zveřejnit nelze; k tomu cituje z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2020, č. j. 4 As 104/2020-38, a ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39. V nich soud sice dovodil možnost zveřejnění i na jiné webové stránce, než je webová stránka obce, přípustnost takového zveřejnění však musí plynout z určité vazby webu na obec či představitele obce, což v posuzovaném případě nebylo splněno.

[12] Nakonec stěžovatel a jeho zástupce nesouhlasí se zveřejněním svých osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a ve věci odkazuje na napadený rozsudek krajského soudu. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je přípustná ve smyslu § 102 s. ř. s., stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou naplněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

[15] Vzhledem k tomu, že se jedná o opakovanou kasační stížnost, může ji Nejvyšší správní soud řešit jen v mezích námitek vztahujících se k důvodům zrušení předchozího rozsudku krajského soudu a námitek dosud Nejvyšším správním soudem neposuzovaných [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[16] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele, a je tak přijatelná podle § 104a s. ř. s. (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS; ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11-12). Stěžovatel dále netvrdil, v čem má jeho kasační stížnost svým významem podstatně přesahovat jeho zájmy, považuje však doplnění řízení za nedostatečné, neprůkazné a právní otázku za dosud neřešenou.

[17] Ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*(j)estliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*“, bylo takto změněno s účinností od 1. 4. 2021. Podle přechodných ustanovení rozhodné novely (čl. II. zákona č. 77/2021 Sb.) „*(o)kasační stížnosti podané proti rozhodnutí krajského soudu vydanému do dne nabytí účinnosti tohoto zákona rozhodne Nejvyšší správní soud podle dosavadních právních předpisů*“. Daná právní úprava se tedy vztahuje na kasační řízení proti vymezeným rozsudkům vydaným krajskými soudy po tomto datu. Nelze přisvědčit názoru, že rozhodnou novelou soudního řádu správního bylo narušeno stěžovatelovo legitimní očekávání, které spojuje s podáním žaloby, a proto že je dané ustanovení protiústavní. Každá změna zákona je spojena s určitým datem účinnosti, a právě přechodná ustanovení eliminují dopady s tím spojené tak, aby mj. legitimní očekávání nebylo narušeno. Novela zákona dopadá na projednatelnost kasační stížnosti a v takovém stadiu řízení se stěžovatel nenacházel, nehledě na to, že pokud by se v něm nacházel, měl by zajištěnou neomezenou projednatelnost. Podání žaloby zakládá nárok na její projednání soudem podle platných právních předpisů. Označená novela nevylučuje možnost podání a projednání kasační stížnosti, pouze vymezuje pravidla, za nichž je dána možnost odmítnutí kasační stížnosti, pokud nesplňuje podmínky přijatelnosti. Ve výsledku to znamená, že kasační stížnost, která je přijatelná, bude věcně projednána a ta, která podmínky přijatelnosti nesplňuje, bude odmítnuta pro nepřijatelnost, ač by při věcném projednání podle předchozí právní úpravy byla zřejmě zamítnuta.

[18] Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, bod 52, č. 4170/2021 Sb. NSS), jež pramení ze závěrů usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které

pokračování

dosud nebyly judikaturou Nejvyššího správního soudu řešeny, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) je dána potřeba učinit judikaturní odklon, 4) v napadeném rozsudku bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[19] V projednávané věci zdejší soud neshledal podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve světle výše uvedených kritérií. Kasační stížnost je tak nepřijatelná.

[20] Kasační argumentace stěžovatele stojí především na tom, že posuzovaná otázka způsobu uveřejnění informace o zřízení automatizovaného rychloměru nebyla zatím Nejvyšším správním soudem posuzována, resp. že neexistuje judikatura, která by vymezovala, jakými způsoby již danou informaci zveřejnit nelze. Druhý okruh kasačních námitek se vztahuje k přesvědčení stěžovatele, že ani po provedeném dokazování ani jeden z důkazů neprokazuje splnění podmínky podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Nejvyšší správní soud konstatuje, že k otázce uveřejnění informace podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii existuje bohatá judikatura zdejšího soudu.

[21] Nutnost prokázat zveřejnění informace o automatických technických systémech podle požadavků zákona o obecní policii k době před spácháním přestupku Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020-45, ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019-35, nebo ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 As 151/2021-38.

[22] Pokud jde o „formu“, resp. způsob uveřejnění informace, zákon o obecní policii nestanovuje demonstrativní ani taxativní výčet vhodných způsobů, jakým by měla být informace o zřízení stálého automatického technického systému uveřejněna. Komentářová literatura uvádí následující: *„Zákonodárce nijak vhodný způsob zveřejnění nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení, zpravidla by měla být veřejnost o zřízení těchto systémů informována prostřednictvím zveřejnění na úřední desce obce po dobu nejméně 15 dnů a zveřejnění na elektronické úřední desce, případně na webových stránkách obce či obecní policie; vhodné je též zveřejnění v místním periodiku vydávaném obcí. Mnohé obce podávají tuto informaci na pozemních komunikacích a dalších přístupových trasách do obce - tento způsob ovšem zbytečně kolem silnic vytváří další značení.“* (Šebesta, P. *Zákon o obecní policii – komentář*. Wolters Kluwer, Praha 2016, komentář k § 24b, dostupné v systému ASPI). Účelem informační povinnosti stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je především zajistit, aby veřejnost věděla, že se nachází na místě přístupném veřejnosti, které je monitorováno. Nebylo tedy účelem zákonodárce stanovit výčet možných způsobů, jakým má obecní policie tuto informaci uveřejňovat, ale zakotvit povinnost informování veřejnosti. Proto ani Nejvyšší správní soud nepovažuje v ustálené judikatuře za žádoucí, tento výčet možných způsobů uveřejnění vymezovat jakkoli taxativně.

[23] Z judikatury citované již v předchozím zrušujícím rozsudku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39) Nejvyšší správní soud k vhodné formě zveřejnění konstatoval, že: *„Zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce. Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám stěžovatel, ať už materiálně či formálně.“*

[24] K naplnění informační povinnosti podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii prostřednictvím webových stránek Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 10. 2021, č. j. 9 As 89/2020–36, uvedl, že: *„Mělo-li být informování provedeno prostřednictvím webových stránek, musí být v řízení možnost posoudit, z jaké jejich podoby bylo vycházeno. Je přitom nezbytné, aby jejich stav byl pro dokazování odpovídajícím způsobem zachycen.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, č. 2312/2011 Sb. NSS). V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2022, č. j. 10 As 331/2020–29, dále rozvíjí, že: *„Informace zveřejněná na webu obce se však svou povahou liší od novinového zpravodajství. Běžné informační články z denního zpravodajství bývají datovány, reagují jen na aktuální situaci a v měsících po zveřejnění nebývají aktualizovány. Když se situace změní, je místo toho zveřejněn článek nový (ten starý lze ovšem stále najít). Naproti tomu informace o umístění radarů na webových stránkách obcí mívají souhrnnější podobu. Nevší se na sebe, ale bývají průběžně nahrazovány aktuálnější verzí, a vypovídají obvykle tak jen o umístění radarů právě v čase, kdy uživatel stránku otevře. Zpravidla není důvod, aby tyto souhrnné informace (na rozdíl od běžných novinových článků) obsahovaly datum zveřejnění: vychází se z toho, že se nevztahují k žádnému období v minulosti, ale právě jen k aktuálnímu stavu.“* Z Článku publikovaného v regionálním deníku v této věci je patrné datum zveřejnění a jeho obsah odpovídá stavu k tomuto datu.

[25] V již citovaném rozsudku č. j. 9 As 280/2019-39 Nejvyšší správní soud konstatoval, že povinnost uveřejnění informace podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, je naplněna i uveřejněním v lokálním periodiku dostupným způsobem umožňujícím dálkový přístup.

[26] Výhrady vůči zveřejnění osobních údajů stěžovatele a jeho zástupce nejsou ani kasační námitkou ani argumentem pro meritorní přezkum napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[27] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikатурnímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud tudíž kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[28] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, či ze dne 25. 8. 2021, č. j. 1 Azs 119/2021-55). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému nevznikly náklady vymykající se běžné úřední činnosti.

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. listopadu 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu